

ท่านพระอาจารย์มหาบัว ญาณสัมปันโน
ให้สติขณะทุกข์หนักจาก คุณสุวิทย์ หวังหลี ลิ่นชีวิต
วันที่ ๒๔ สิงหาคม พ.ศ.๒๕๓๗

ตอบอะไรไม่ได้วันนั้น เลยไม่ตอบ ตอบมีแต่ผลเสียเลยไม่ตอบ พอว่าเท่านั้นมันก็อึกแล้ว มันอีกก่อนหน้านั้นแล้ว มันอีกอยู่ภายในโน้น เป็นอยู่ก่อนหน้านั้นแล้ว พูดอะไรไปก็สิ่งที่เสียก็เสียไปแล้ว พูดไปก็เป็นผลลบ ก็จะลบกันไปอะไรกันไปหนักหนานะ ไม่ตอบเสีย เลิก

ให้ถือเสียว่าโลกอันนี้เป็นอย่างนี้ด้วยกันทั้งนั้น ไม่มีใครลำเอียงใครได้เปรียบเสียเปรียบ คิดอย่างนั้น เป็นแต่เพียงว่าต่างกันก่อนหลังเท่านั้นเอง

ก็ไม่มีอะไรละ ตั้งใจทำบุญอุทิศส่วนกุศลทั้งหมดให้คุณสุวิทย์นะ ส่วนที่สุดวิสัยก็สุดไปแล้ว ส่วนที่อยู่ในวิสัยที่จะทำได้ก็เป็นเรื่องของเราทำ ทำได้ มีเท่านั้นแหละ

ให้เห็นว่าโลกนี้เป็นเหมือนกันทั้งหมด ไม่มีใครยิ่งหย่อนกว่าใคร เป็นแต่เพียงว่าก่อนหรือหลังกันเท่านั้น ตามหลังกันไปนี่เท่านั้น คนหนึ่งเป็นแบบหนึ่ง ๆ ซึ่งเป็นแบบสิ้นสุดของชีวิตเหมือนกันหมด ให้เอาอันนี้เป็นจุดที่ยุติของจิตนะ

ธรรมท่านสอนไว้อย่างนี้ ถ้าเราจะยกมาพูดเฉพาะว่าเป็นเรื่องของเราคนเดียว ๆ นี้ ความทุกข์ทั้งหลายจะโหมตัวมา มาทับเราจนกระทั่งถึงเสียสติสติไปได้ ถ้าพูดตามหลักธรรมพระพุทธเจ้าแล้ว ก็ว่าโลกอันนี้เป็นอย่างนี้ เคยเป็นอย่างนี้มาดั้งเดิมแล้วยังจะเป็นอย่างนี้ไปอีกตลอดไม่มีที่สิ้นสุดยุติถ้ายังมีภพมีชาติอยู่เมื่อไร เป็นแต่เพียงว่าคนมีความดีกับความไม่ดีต่างกัน ที่จะไปสูงไปต่ำต่างกันเท่านั้นเอง มีเท่านั้นละนะ เอาละไม่ต้องพูดมากละ

ทุกข์ก็อย่าไปคิดบ่อยนัก คิดบ่อยทุกข์บ่อย ก็เหมือนเอาไฟจี้เรา ธรรมะเราเป็นน้ำดับไฟ ความคิดนี้เป็นไฟ เพราะคิดบ่อยจะร้อนทันที จะเป็นทุกข์เผาขึ้นทันที...ความคิด น้ำดับไฟดับที่พูดนั้น ให้รู้ว่าคติธรรมชาติเป็นอย่างนี้ เวลามันกำลังรุนแรงก็เป็นอย่างนั้นแหละ
